

Chen Jiatong

WHITE FOX³

Het pad van het lot

Vertaald door Aleid van Eekelen-Benders

Lannoo

www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en wij sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2025

ISBN 978 90 599 6014 5

D/2025/45/494

NUR 283

Oorspronkelijk uitgegeven in het Chinees met de titel: 三颗圣贤果

Vertaald vanuit het Duits met de titel: *White Fox – Auf dem Pfad der Bestimmung*

Met toestemming van de oorspronkelijke uitgever: People's literature Publishing House in 2019, nu uitgegeven door Jieli Publishing House
Chinese tekst © Chen Jiatong 2019

Duitse vertaling © Leonie Weidel 2022, Loewe Verlag GmbH

Coverillustratie: Marie Beschorner

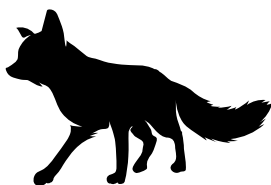
Coverontwerp: Ramona Karl

© 2022, Loewe Verlag GmbH

Nederlandse vertaling: Aleid van Eekelen-Benders

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

HOOFDSTUK 1

De wedergeboorte

‘*Waaaaaaah!*’ Luid gehuil verbrak de avondstille in Karnel. Het eerste kind van Emma en Jacob werd geboren: een jongetje, dat ze Vos noemden.

Karnel was een kustplaats met een levendige haven, omringd door bergen en de zee. De inwoners noemden het stadje liefdevol ‘een mossel die op het strand is blijven liggen’ en het stond tot ver over de grenzen bekend om zijn visserij en wijngaarden. Straten vol mensenmassa’s of verkeerslawaaï vond je niet in Karnel. De mensen woonden rustig in huizen van grijs steen te midden van winkels met mooi ingerichte etalages en straten met bloemen erlangs. Karnel had wel wat van een sprookjeswereld die

werkelijkheid was geworden, en wie het stadje eenmaal had gezien, vergat het nooit meer.

Jacob was bedrijfsleider bij een rederij en Emma was lerares. De geboorte van hun zoontje Vos zorgde voor grote opwindning in Karnel, want op diezelfde dag werden er in het stadje met zijn overzichtelijke aantal inwoners maar liefst vijf baby's geboren. En wat het nog bijzonderder maakte: alle vijf kwamen ze in één uur tijd ter wereld. Vos was de jongste.

Voor de inwoners van Karnel, die gewoonlijk niet veel meemaakten, leverde dat genoeg gespreksstof op voor vele jaren.

‘Vijf baby's, allemaal jongens! Bijna precies tegelijk geboren!’

‘Wat een ongelooflijk toeval!’

‘Het was voorbestemd!’

‘Dat moet worden gevierd!’

Bijna dertien jaar later...

Vos was geen mens meer, hij was een dier. Een dier dat zijn donzige staart achter zich aan door het donker droeg. Voor hem stond een grote, gouden poort, die zacht glansde in het duister en hem met grote eerbied vervulde. De poort was versierd met

verstrengelde symbolen en op elk van de deuren was het gouden geraamte van een mens te zien. Die twee geraamten omarmden elkaar stevig en vormden zo een slot. Toen de twee Vos in de gaten kregen, bewogen ze zich krakend, draaiden in zijn richting en namen hem met hun donkere oogholten op.

‘Daar komt iets, daar komt iets!’ riep het linkergeraamte, en het stootte het rechter met zijn elleboog aan.

‘Wat een verrassing’, verzuchtte het geraamte op de rechterdeur, en het klapperde met zijn kaken. ‘Er is jaarlijks maar een handjevol dat tot hier weet te komen. Ulvar is een beschermheilige met verantwoordelijkheidsgevoel en zijn regels zijn streng.’

‘Geloof, wijsheid, vriendelijkheid, moed en liefde, steeds minder mensen op aarde bezitten die eigenschappen...’ Het geraamte op de linkerdeur schudde treurig zijn hoofd.

‘Heel anders dan Medusa, de slangenvrouw, die alleen maar machtsbeluste schurken de mensenwereld in stuurt.’

‘En dan gaat zij nog minder ver dan Ariël. Zijn voorwaarden om de poort door te komen stellen echt niets voor, die houden niemand tegen.’

‘Alleen daardoor vinden zoveel booswichten hun weg naar de mensenwereld’, bromde het rechtergeraamte verontwaardigd.

‘Hou nu maar op, dat is tenslotte niet onze zaak. Wij doen hier alleen maar ons werk.’

‘Werk, werk, jij hebt het alleen maar over werk! We hangen hier nu al een paar duizend jaar, zonder nog maar één keer vakantie. En wanneer krijgen we eindelijk eens loonsverhoging?’ Het rechtergeraamte trok een witte zakdoek uit zijn borstkas en drukte hem verdrietig tegen zijn oogkassen alsof hij huilde. ‘En dan al die eigenaardige wensen die wij moeten vervullen. Weet je nog, die keer dat Ulvar ons had bevolen er een paar in dezelfde plaats te zetten?’

‘Sst!’ Het linkergeraamte hield snel een hand voor de mond van het rechter. ‘Hou je mond, stomkop!’

‘Hallo!’ zei Vos lachend tegen het tweetal.

‘Hij begroet ons! O jee! Die durft!’ Het rechtergeraamte sloeg verbaasd zijn handen voor zijn schedel en riep toen: ‘Hallo!’ met een voorzichtige blik naar Vos.

‘Hé, kandelaar, we kunnen toch niet zomaar met hem praten!’ riep het linkergeraamte geërgerd. ‘En jij zegt ook nog hallo tegen hem! Man, we moeten toch ons aanzien bewaren!’

‘Dank je wel, allebei. Doe alsjeblieft de poort open!’ zei Vos beleefd.

‘Niets te danken, graag gedaan!’ fluisterde het linkergeraamte bedeesd, en het wreef zich over de schedel. Als het een gezicht had gehad, had het vast en zeker gebloosd, vermoedde Vos. ‘Kom binnen!’

De geraamten haalden hun armen uit elkaar. Vos hoorde eerst het gerammel van een tandwiel dat zich in beweging zette, en daarna het gerinkel van kettingen die omhooggingen. De gouden deuren gingen knarsend open. En meteen lieten ontelbare goudgeel fonkelende lichtjes Vos zien...

De twaalfjarige Vos deed zijn ogen open. Het was midden in de nacht en hij lag in bed met zijn hoofd op een dik sprookjesboek – een dunne jongen met zacht, zilverwit haar en een bleek gezicht, waaruit twee slimme ogen keken. Het metalige geluid waarmee de gouden poort open was gegaan, klonk nog in zijn oren na. Deze zelfde droom achtervolgde hem al sinds zijn vroegste jeugd. Het was een plek waar hij al ontelbare keren was geweest en die zo echt leek – de merkwaardige, spookachtige poort met twee deuren, de beide vriendelijke geraamten, het oneindige duister...

Het duister... Het was midden in de nacht, hoorde het in huis niet pikdonker te zijn? Toch was er een lichtje, en toen Vos' ogen ernaartoe gingen, ontdekte hij een melkwitte gestalte, die voor het raam stond. Hij zag de rug van een mens in een wit gewaad, maar de oren waren twee spitse vossenoren en zijn lichaam verspreidde een zilverachtig schijnsel. *Wacht even, is dit weer een droom?* vroeg Vos zich af. Hij had in de loop der jaren veel bijzondere dromen gehad en wist dat 's nachts de grens tussen werkelijkheid en fantasie vervaagde. Hij wreef eens goed in zijn ogen. De gestalte verdween geleidelijk, als een vlaag nevel.

Vos ging overeind zitten en keek om zich heen, maar de gestalte was spoorloos verdwenen. Teleurgesteld ging de jongen weer liggen.

'Mama, ik heb vannacht weer gedroomd. Ik was in een dier veranderd', zei Vos toen hij de volgende ochtend aan de eettafel ging zitten.

'Was het weer dezelfde droom? Weer met die twee geraamten?' vroeg Emma, en ze keek hem argwanend aan. Ze had blonde krullen, donkerbruine ogen en een spitse kin.

'Ja. Waarom vraag je dat?'

‘Ach, zomaar. Ik dacht alleen dat ze deze keer misschien van hun deur af waren gesprongen en een dansje voor je hadden gedaan of zo.’

‘Mama!’

‘Heb je weer te veel in je sprookjesboek gelezen?’ vroeg Emma terwijl ze de havermout doorroerde die ze voor Vos had klaargemaakt.

‘Wat heeft mijn sprookjesboek ermee te maken?’

‘Je weet toch wel dat je ’s nachts droomt van dingen waarover je overdag hebt nagedacht?’

‘En dat ik, nadat ik wakker was geworden, een zilverige, lichtgevende mensengestalte bij het raam heb gezien, hoe verklaar je dat?’

‘Een mensengestalte?’ vroeg Emma, en ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Je mag niet liegen, Vos, alleen maar om ruzie met me te kunnen maken.’

‘Ik lieg niet. Ik heb hem echt gezien,’ protesteerde Vos boos.

‘Welk kind geeft nu toe dat het liegt? Ik heb in mijn hele, lange leven nog nooit een zilverige gestalte gezien, en al helemaal geen die licht gaf.’

‘Je kunt dan ook alleen dingen zien waar je in gelooft!’

‘Vertel dan eens, wat wilde die gestalte van je?’

‘Dat... Dat weet ik niet. Misschien had hij mijn hulp nodig,’ zei Vos aarzelend.

‘Hou nu maar op met die onzin. Je hebt belangrijke proefwerken op school voor de boeg, en je kunt je beter op het leren concentreren,’ vermaande Emma hem ernstig terwijl ze hem een glas melk inschonk. ‘Als je zo bezeten blijft van dat sprookjesboek, verandert die zilverige gestalte vannacht misschien wel in een heks, die jou dan in een eend omdovert!’

Vos trok een gezicht en duwde zonder veel trek een stukje brood met jam in zijn mond.

‘Dus je hebt vannacht weer van die poort gedroomd?’ Een dikke man met bruin haar en een bril kwam de eetkamer in.

‘Ach, laat maar,’ zei Vos, en hij schudde gauw zijn hoofd. De stemming was omgeslagen en was nu ernstiger dan eerst. Vos wilde het niet meer over dromen hebben, of over wat daarmee te maken had.

‘Precies, je zoon heeft vannacht bovendien een zilverig dier bij het raam gezien.’

‘Een gestalte! Een menselijke gestalte!’ onderbrak Vos zijn moeder geïrriteerd.

‘O, neem me niet kwalijk, een gestalte,’ verbeterde Emma zichzelf, maar de twijfel was in haar stem te horen.

‘O ja? Weet je zeker dat je op dat moment wakker was?’ vroeg Jacob ongelovig.

‘Natuurlijk, ik heb me zelfs in de ogen gewreven!’

‘Hoor eens, jongen,’ begon Jacob met zijn diepe, dreunende stem. ‘Dat is nu wat men een hallucinatie noemt. De logische, wetenschappelijke verklaring daarvoor is...’

‘Het was geen hallucinatie! Ik heb me niks ingebeeld!’ protesteerde Vos opgewonden. ‘Die gestalte was echt!’

‘Als je nog meer van die rare praatjes laat horen, ben ik bang dat we je naar een dokter moeten sturen,’ zei Jacob ernstig, en hij nam Vos een tijdlang van op-zij op, alsof hij met een waanzinnige te maken had.

‘Maar papa, het was echt geen hallucinatie...’ hield Vos zachtjes vol.

‘Ik geloof je!’ zei een hese stem achter hem, en twee eeltige handen vielen zwaar op zijn schouders. Hij schrok zo dat hij bijna de kom havermout omgooide. Zonder haar handen van zijn schouders te nemen kwam Vos’ oma dichterbij de tafel. In haar rimpelige gezicht zat een opvallende arendsneus, en met haar grijze, in knotjes bij elkaar gestoken haar en haar donkerblauwe jurk leek ze net een goeiige heks uit een sprookje.

‘Misschien wilde die gestalte je een teken geven, om je bij hem te roepen,’ zei oma geheimzinnig tegen Vos, en ze sperde haar ogen open. ‘Je moet je op een nieuw avontuur voorbereiden, jongen!’

‘Dat geloof ik ook!’ Het werd Vos warm om het hart en toen hij naar zijn oma opkeek, kwam er een lachje op zijn gezicht.

‘Hoe kun je nu met die bijgelovige ideeën van je komen waar het kind bij is, moeder,’ protesteerde Jacob op hetzelfde moment.

‘Hahaha!’ De grootmoeder begon hartelijk te lachen. ‘Eet je ontbijt nu maar op en ga naar school,’ droeg ze Vos op, en ze aaide hem met haar ruwe handen over zijn wangen.

Vos pakte zijn schooltas van een stoel en rende naar buiten. Zonneschijn viel op zijn gezicht en liet zijn zilverwitte haar fonkelen. Onder de heldere lucht lagen de geplaveide straten met aan weerskanten mooie hultstruiken en bloemen in vrolijke kleuren. De woordenwisseling met zijn ouders had Vos veel tijd gekost, zodat hij de hele weg naar school moest rennen. Bij de gedachte aan zijn vrienden en het vooruitzicht hun de merkwaardige gebeurtenissen van de afgelopen nacht te vertellen voelde hij zich blij worden.

‘Goeiemorgen, mevrouw Dora!’ riep hij in het voorbijgaan naar een mollige vrouw die net een doorgestikte deken aan de waslijn te drogen hing.

‘Goeiemorgen, mijn jongen. Ben je vanochtend weer te laat opgestaan?’ vroeg Dora lachend met een blik in zijn richting.

Vos liep verder, langs de winkels en de mooie, goed onderhouden huizen van het stadje.

‘Goeiemorgen, meneer Klein!’

‘Morgen, jongen.’ De oude heer, met een pijp in zijn mondhoek, was bezig lederwaren uit te stallen voor zijn winkel.

Met grote passen liep Vos de poort naar de school door. Hij wierp een blik omhoog naar de grote klok en stormde het groene grasveld over en het hoofdgebouw in. Bij de deur naar zijn klas bleef hij geschrokken staan. Mevrouw Kura, de wiskundelerares, die hem meer angst aanjoeg dan wie ook, stond al bij de leraarstafel. Uitgerekend bij haar les had hij in geen geval te laat willen komen. Mevrouw Kura was lang en dun en ze droeg haar pikzwarte haar in een perfecte knot waaruit nooit ook maar één sliertje losraakte. Midden op haar langwerpige gezicht troonde een dikke bril met een zwart montuur en met

haar zwarte jurk en spitse, hooggehakte schoenen leek ze net een agressieve roofvogel. Mevrouw Kura onderbrak haar verhaal en keek naar hem als een tijger naar zijn prooi. Vos deed net alsof er niets aan de hand was. Hij boog zijn hoofd en liep zo zacht als hij kon naar zijn plaats.

Mevrouw Kura kuchte luidruchtig. 'Ahum.' Met een volledig uitdruktingsloos gezicht keek ze Vos aan, een onmiskenbaar voorteken van een naderende woede-aanval. De andere leerlingen wierpen medelijdende blikken naar Vos, maar verheugden zich tegelijkertijd op het onderhoudende schouwspel dat elk moment leven kon brengen in het slaperige lokaal. Met hoog opgetrokken schouders liep Vos wat sneller door en wenste intussen dat hij in een vlieg kon veranderen en onopgemerkt naar zijn plaats kon zoemen.

'Staan blijven!' zei mevrouw Kura ijzig.

George, die naast Vos zat, begon vol leedvermaak te lachen, maar hield daar meteen weer mee op.

'Ah, mevrouw Kura, goedemorgen!' zei Vos, alsof hij haar nu pas zag staan, en hij krabde grijnzend op zijn hoofd.

'Goedemorgen?' De lerares duwde met spitse vingers haar bril recht en keek Vos doordringend aan.